ΜΙΚΡΕΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΟΝΟΣ ΚΙ' ΕΡΗΜΟΣ

Τοῦ Κ. Κένσκυ

Πόσο εἶμαι θλιμμένος !...

Ποτέ μου δὲν ἔννοιωσα τόσο μεγάλη τὴν ἀπελπισία τῶν γηρατειῶν καὶ τόσο φρικτὸ τὸ μαρτύριο τῆς ἐρημιᾶς...

Ἀλλὰ θἄταν καλλίτερα νὰ διηγηθῶ τὶ μοῦ συνέβη. Τὴν περασμένη Κυριακή, ἡ ἀνεψιά μου Τζουλιέττα ἐγκατέλειψε γιὰ πάντα τὴν κατοικία τοῦ θείου της. Τὸ Σαββατόβραδο μοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ περάσῃ τὴν ἑπόμενη μέρα στὸ σπίτι μιᾶς φίλης της. Βλέπετε ὑπάρχουν μερικὲς περιπτώσεις ποὺ ἕνας γέρος θεῖος, σὰν καὶ μένα παρ' ὅλη του τὴν πεῖρα, δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ στὴν ἀνιψιά του τὴν ἄδεια νὰ πάῃ σὲ μιὰ φίλη της, ἐφόσον μάλιστα οἱ γονεῖς αὐτῆς τῆς δῆθεν φίλης πρόκειται νὰ τὴν συνοδεύσουν στὶς 10 τὸ βράδυ ὡς τὸ κατῶφλι του.

Ἀφοῦ τῆς ἔδωσα λοιπὸν τὴ συγκατάθεσί μου, ἐπέρασα τὴν Κυριακή μου ὁλομόναχος, ἀλλὰ χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία.

Τὸ μεσημέρι ἔφαγα χωρὶς διάθεσι σ'ἕνα μεγάλο ἑστιατόριο ὅπου τὸ περιβάλλον ἦταν ἐντελῶς Κυριακάτικο.

Ὅταν ἐγύρισα στὸ σπίτι, βρῆκα ἕνα γράμμα κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα μου. Ἀμέσως ἀνεγνώρισα τὸ γράψιμο τῆς Τζουλιέττας αὐτὸ μ' ἀνησύχησε. Ἔσπευσα νὰ τ' ἀνοίξω μὲ δικαιολογημένη ταραχὴ κι' ὅταν διάβασα τὶς πρῶτες γραμμὲς ἡ καρδιά μου χτύπησε ἀπότομα...

Ἀντιγράφω ἐδῶ τὸ περιεχόμενο του ποὺ εἶνε μιὰ τρανὴ ἀπόδειξι τῆς βλαβερῆς ἐπιδράσεως τῶν ρεαλιστικῶν βιβλίων στὴ φαντασία τῶν συγχρόνων κοριτσιῶν :

Ἀγαπητέ μου Θειούλη,

«Δὲν θέλω νὰ περάσετε μιὰ κακὴ νύκτα, ἀλλ'οὔτε καὶ νὰ τρέχετε ἀδίκως στὰ ἀστυνομικὰ τμήματα, τὰ νοσοκομεῖα, τὰ ντάνσιγκ,ἢ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ νεκροτομεῖο πρὸς ἀναζήτησίν μου.

»Συνέλθε, θεῖε μου, δὲν αὐτοκτόνησα....

»Ἁπλῶς, κάποιος μὲ ἀπήγαγε, χωρὶς βία, μὲ τὴν ἀπόλυτη συγκατάθεσί μου, καὶ φεύγω γιὰ τὴν Ἀγγλία μὲ τὸ σκληρό μου ἀπαγωγέα.

»Σὲ λίγες μέρες ἕνας προτεστάντης ἱερεὺς θὰ μᾶς ἑνώσῃ μπρὸς στὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους,καὶ τότε θὰ γίνω πειὰ ἡ μίστρες Γουέλδουϊν.

»Θὰ ἔχω μιὰ θαυμασία ἔπαυλι στὰ νότια παράλια τῆς Ἀγγλίας κ' ἐλπίζω ὅτι θὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε τὸν Νάτ μου καὶ ἐμένα μόλις ἐπιστρέψουμε ἀπὸ τὸ γαμήλιο ταξεῖδι μας στὴν Ἰταλία.

»Πιστεύω, ἀγαπημένε μου θειούλη, ὅτι δὲν θὰ μείνετε ἀπολιθωμένος διαβάζοντας τὴν παροῦσα μου, γιατὶ σεῖς εἰσθε ὑπεύθυνος γιὰ τὸ τελευταῖο μου διάβημα.

»Ἀγάπησα πολύ, θεῖε μου, κ' εἶχα τὴν εἰλικρίνεια νὰ μὴ σᾶς τὸ κρύψω.Πολὺ ὀρθὰ ὅμως μ-ῦ παρεμβάλατε ὡς πρόσκομμα τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας μας καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλους φυσικοὺς καὶ κοινωνικοὺς νόμους ποὺ θὰ ἐμπόδιζαν αὐτὴ τὴν ἀγάπη νὰ πάρῃ τὸ δρόμο της...

Μὲ συμβουλεύσατε νὰ στρέψω τὴν προσοχή μου στοὺς νέους ποὺ μὲ περιστοίχιζαν. Ἀκολουθῶντας λοιπὸν τὴν συμβουλήν σας ἔγεινα παιχνίδι τῶν νεαρῶν φίλων μου. Ἀπ' ὅλους ὅμως αὐτοὺς ἀγάπησα σωστὰ τὸν Νάτ μου.

»Ὁ ὡραῖος καὶ σωματώδης Νὰτ Γουέλδουϊν, τὸ τελευταῖο φλὲρτ μου, εἶνε ἕνα τέλειο παιδί. Μὲ λατρεύει... Εἶνε ὀρφανὸς καὶ πλούσιος χωρὶς ὑποχρεώσεις. Ἀσχολεῖται κυρίως μὲ τὸ νὰ παίζῃ φοὺτ μπὰλ, τέννυς, γκόλφ, καὶ ἄλλα σπόρ.

»Μοῦ προσέφερε τὴν καρδιά του, τὸ ὄνομά του, τὰ πλούτη του καὶ ἐννοεῖτε, θεῖε μου, δὲν τὰ ἀπέρριψα.

»Ἄλλωστε δὲν μποροῦσα ν' ἀρνηθῶ τὴν πρότασί του νὰ μὲ νυμφευθῇ ἐφ' ὅσον ἐκτεθήκαμε ἀρκετὰ καὶ οἱ δύο τελευταίως.

»Λυποῦμαι μόνο, φταχὲ μου θειούλη, γιατὶ δὲν ἔχω τὴν τόλμη νὰ παρουσιαστῶ μπροστά σας ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ὅσο γιὰ τὸν Νάτ, καὶ κεῖνος δὲν θὰ εἶχε τὸ θράσος νὰ σᾶς ἀντικρύσῃ.

»Ὑποθέτω, μάλιστα, πὼς σᾶς ζηλεύῃ λίγο, καὶ μὸ τὴν ἀλήθεια, δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ ἐντελῶς ἄδικο ἐφόσον σεῖς ὑπήρξατε ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγάπησα πρῶτα ἀπὸ κεῖνον, καὶ μάλιστα σὲ τέτοιο βαθμό.

»Δὲν σᾶς λέγω χαίρετε, ἀγαπημένε μου θειούλη, ἀλλὰ ὠρεβουάρ. Εἶμαι βεβαία πὼς ὁ Νὰτ δὲν θὰ μὲ κάνῃ δυστυχισμένη. Θὰ τοῦ ὑπενθυμίζω ὅτι ἔχει διαπράξει πολλὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐξιλεωθῇ ἀπέναντί μου μὲ τὴν ἀγάπη, τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴ στοργή...

»Στὸ κάτω—κάτω τῆς γραφῆς, εἶμαι πλούσια τώρα, θεῖε μου. Ὁ Νάτ μου εἶνε ἑκατομμυριοῦχος καὶ ἡ περιουσία του ἀποτελεῖται ἀπὸ λίρες στερλίνες, παρακαλῶ.

»Δὲν θὰ ζῶ πειὰ εἰς βάρος σας, θεῖε μου, κι' αὐτὸ μὲ ἀνακουφίζει.

» Δὲν ἀξίζω τὰ δάκρυά σας. Εἶμαι πολὺ κακὴ γιὰ νὰ κλαῖτε ἐξ αἰτίας μου... Δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ σύγχρονη κοπέλλα, ξεμυαλισμένη, ἀλλὰ καὶ λίγο πρακτική. Θἄθελα νὰ προσθέσω καὶ κάτι ἀκόμη ἀλλὰ φθάνει πειά...

»Ἐπωφελήθηκα τῆς πρωϊνῆς ἀπουσίας σας γιὰ νὰ πάρω τὶς ἀποσκευές καὶ ν' ἀφήσω τὴν παροῦσαν μου. Ὅταν θὰ τὴν διαβάζετε θἄμαστε μακρυά, κι' ἕνα δάκρυ, δάκρυ ἀνάμικτο μὲ πόνον, ζήλειας θὰ κυλήσῃ στ' αὐλακωμένα σας μάγουλα,τὸ μαντεύω.

Σὲ φιλῶ

Τζουλιέττα

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ μ' ἐλύπησε ὅσο παίρνει... Τί μποροῦσα ὅμως νὰ κάμω ; Ἐπῆρα τὸ πρᾶγμα φιλοσοφικὰ καὶ συγκράτησα τὰ δάκρυα μου ποὺ μοῦ βούρκωσαν τὰ μάτια.Στὸ ἑξῆς θὰ ζῶ πειὰ ἐντελῶς μόνος, ἕνα ἐρείπιο,ἕνας λησμονημένος, χωρὶς τὸ φῶς τῆς ἐμορφιᾶς της, χωρὶς τὴν γλύκα τῆς ἀγάπη της.

Μετάφρ.

Ἰρ. Σκαραβαίου

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἐντὸς πεντήκοντα ἐτῶν ὁ ἄνθρωπος ἀναπνέει 500 ἑκατομ.φορές· Τὸ βάρος τοῦ ἀέρος αὐτοῦ τῶν 500 ἑκατ.ἀναπνοῶν εἶνε 170 τόνοι, τὸ δὲ ἀνθρακικὸν ὀξὺ, κατὰ τὰς ἐκπνοὰς 20 τόνοι.Θέλει δὲ σὲ κάθε λεπτὸ δέκα κυβικοὺς πόδας ἀέρος διὰ τὴν προμήθειαν τοῦ ὀξυγόνου τοῦ χρησίμου εἰς τὴν ἀναπνοήν.

***

Γλῶσσαι γνωσταὶ εἰς χρῆσιν καθ' ὅλην τὴν γῆν ὑπάρχουν 3964. Ἐκ τούτων 937 εἶνε Ἀσιατικαί· 587Εὐρωπαϊκαί· 276 Ἀφρικανικαί· 1624 γλῶσσαι καὶ διάλεκτοι Ἀμερικανικαί, αἱδὲ λοιπαί Αὐστραλιαναί.

***

Εἰς πολλοὺς τόπους τῆς Βρεττανίας ἐπιτηροῦν ἀγρύπνως τὴν ἠθικὴν τῶν κοριτσιῶν.Ἡ βρύσι τῶνΒοδίλων πλησίον τῆς Λανδιβίδεν εἶνε περίφημος σχετικῶς γιατὶ ἐκεῖ δοκιμάζεται ἡ ἠθικὴ τῶν κοριτσιῶν. Ρίχνουν δηλαδὴ στὸ νερὸ τὴν παραμάνα τοῦ στηθόδεσμου μιᾶς κόρης, καὶ ἂν μὲν βυθισθῇ μὲ τὴν αἰχμὴ στὸν πυθμένα σημαίνει ὅτι ἡ κόρη εἶνε ἄμεμπτος, ἂν ὅμως συμβῇ τὸ ἐναντίον, ἡ κόρη θεωρεῖται ἀνήθικος !...

***

Ἕνας Ἀφρικανὸς βασιλεύς, ὁ Δαχομέϋος, εἶχε, κάποτε, μεταξὺ τοῦ στρατοῦ του καὶ σῶμα ὀνομαζόμενον «Ἀμαζόνων φρουρά». Ἀπετελεῖτο ἐκ 3,000,γυναικῶν, σκληρῶν καὶ αἱμοχαρῶν ποὺ δὲν παρεβάλλοντο παρὰ μὲ ἀγέλην τίγρεων μανιακῶν. Περιφρονοῦσαν τελείως τὸν θάνατον ἐν ὥρᾳ πολέμου καὶ ἦσαν σκληρὲς πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους. Διψοῦσαν αἷμα καὶ δὲν ἤξεραν τί θὰ πῇ φόβος.Ἦτο τόση ἡ θηριωδία των τέλος ὥστε πολλοὶ ἔφθασαν ν' ἀποφανθοῦν ὅτι τὰ ὄντα αὐτὰ θὰ διατελοῦσαν ὅταν ἐμάχοντο ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἀγνώστων ποτῶν προκαλούντων μανίαν καὶ λύσσαν ! Ἡ ἐνδυμασία των συνίστατο σ' ἕνα εὐρύχωρο παντελόνι, ἕνα σακκάκι, ποὺ ἐσκέπαζε τὸ στῆθος καὶ ἕνα καπέλλο. Ὅπλα ἔφεραν, τουφέκι,μαχαίρια καὶ γαταγάνι !... Τί σοῦ εἶνε τέλος πάντων ἡ γυναῖκα !...

***

Κάποιος Γουλιέλμος Κράφτ ὑπηρέτης στὴν Οὐασιγκτῶνα ἀπέθανε τὸ 1756 εἰς Ραμμερβίλλην τῆς Βιργινίας εἰς ἡλικίαν 128 ἐτῶν, ἀφήσας δύο παιδιὰ ἐκ τῶν ὁποίων τὸ νεώτερον ἡλικίας 97 ἐτῶν. Ὁ πατὴρ τοῦ Γουλιέλμου ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 132 ἐτῶν τὸ 1769 ἀφήσας υἱὸν 86 ἐτῶν. Ὁ στρατηγὸς τῶν ἀνθενωτικῶν Ἔβανς περνοῦσε, κατὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα, διὰ τῆς Ραμμερβίλλης καὶ εἶδε ἄνθρωπον 100ετῆ νὰ κλαίῃ στὸ κατῶφλι τοῦ σπητιοῦ του. Τὸν ρώτησε τότε γιὰ ποιὸ λόγο κλαίει, καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε, ὅτι ὁ πατέρας του (καὶ ἔδειχνε ἄλλον τινα ἡλικιωμένον ἄνθρωπον) τὸν ἔδειρε ! Ὁ στρατηγὸς ρώτησε τότε τὸν πατέρα, ὅστις ἦτο ὁ Γουλιέλμος Κράφτ, σὲ τί ἔσφαλε ὁ γυιός του, ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε ὅτι ἔδειξε ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τὴν προμάμμην του ! Ἡ ἐσχατόγηρα αὐτὴ ἦταν ἡλικίας 148 ἐτῶν. Κατὰ τὴν μάχην εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Αβραὰμ ἐπὶ τοῦ Καναδικοῦ πολέμου, ὁ Κράφτ εἶχε τραυματισθῆ στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους. Οἱ χειροῦργοι ἀπεφάνθησαν τότε ὅτι τὸ τραῦμα αὐτὸ θὰ τοῦ συντόμευε τὴν ζωήν. Ἂν δὲν ἐτραυματίζετο δηλαδὴ θὰ ὑπερέβαινε τὰ 128 ἔτη.

***

Ὑπελόγισανὄτι ὁ ἀριθμὸς τῶν προσώπων ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὴν Αὐλὴν τῆς Πετρουπόλεως—καὶ εἰργάζοντο ὁπωσδήποτε. σ' αὐτὴν ἦτο περὶ τὰς 3000. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ γιὰ ἕνα—δύο ἄνθρώπους !

Πάρεργος